

BİTKİ LABORATUVARI

- Kızım uyan şimdi gelirler saat sekiz olmak üzere!

Çabucak kalkıp üstümü değiştirdim, daha önce hiç bu kadar hızlı giyinmemiştim. Saniyeler kala salondaydım.

Bugün ayın ilk günü, yani Bitki Laboratuvarı'ndan herkese bir bitki dağıtılacak. Daha net anlatmak gerekirse dünya yok oluyor! Doğal ve temel kaynakların bilinçsizce tüketilmesi sonucu dünya kuruyor! Hafta içi her gün saat sekizde mesai başlar. Benim gibi çocuk bile olursa hiç fark etmez, Bitki Laboratuvarı'na gidip iş talimatı isteriz. Dünyayı hayali sınırlarla bölgelere ayırdılar. Laboratuvarın sıkı korumalı girişinin hemen yanındaki kulübeden bir talimat ve görev alırız. Karışıklık olmaması sebebi ile bölgeler on rakamından başlar. Görevler bitki veya canlı olarak ikiye ayrılır. Eğer bitki bulursak şanslıyızdır ve bitkiyi canlı tutmak için Bitki Laboratuvarı'na göndeririz. Deniz suyunu ise özel makinelerle içme suyuna çeviririz.

Bugün cumartesi, zorunlu mesai yok. Bu yüzden Bitki Laboratuvarı'ndan yeni bitkiler gelecek ve geçen ay verilenler götürülecek. Dünyada neredeyse hiç ağaç kalmadı. Kısacası herkes dünyayı yaşanılabilinecek bir yere çevirmek için çalışıyor.

“ Saat sekizi geçti neden hala gelmediler? “ diye düşündürücü bir soru yönelttim anneme. “Bitki getirmek için hiç geç kalmazlardı.” dedi annem. Beni meraklanmaktan alı koyan tek kelime bile yoktu cümlesinde. Sıkıntıyla yeni bir soru sordum:

- Dışarı çıksam olur mu?
- Bitki dağıtacaklar, evde kalmalıyız.
- Laboratuvara gidip çalışacağım.

Annemin çaresiz yüzü beni süzdü ve başını olur anlamında salladı. Elbette çalışırdım ama asıl amacım hiç aksatılmayan bitki dağıtımına ne olduğuydu. Evden usulca çıktım. Hava karbondioksit ile doluydu ama nefes alabiliyordum, bu nedenle yanıma maske almadım. Koşarak laboratuvarın önüne geldim. “Neden dağıtım yapılmadı?” Adam çaresizce yüzüme baktı. “Sanırım geçen aydan kalanlarla idare edeceksin küçük Hanım çünkü yeni gelenler hariç içerideki bitkiler hızla soluyor. Uzmanlar çalışmakta ve durumu çözme ihtimalleri var, bu yüzden henüz kimseye haber vermedik. Senden de kimseyi telaşlandırmanı istemiyorum.” Duyduklarım karşısında sakın kalmaya çalışarak sordum: “Peki ya görev alabilir miyim?” Adam kutudan bir “Görev-Bölge kağıdı” çekti ve bana uzattı. Merakla kağıdı okudum: “Yedinci bölge, yaşama dair bir iz.” Bu da neydi şimdi? Hani sadece iki görev kategorisi vardı? Hani bölgeler ondan başlıyordu? Adama sormaya yeltendim fakat kulübe bomboştı. Kağıdın altındaki haritaya baktım. Yedinci bölge bizim evin epey arkasında, şehirden ve yerleşimden uzaktı. Çaresiz yürümeye başladım. Yedinci bölge uçsuz bucaksız, dümdüz bir alandı. Etrafı süzerken az ilerideki pırıltı ilişti gözüme. Yaklaştıkça ışıltının güneşi yansıtan bir teneke olduğunu fark ettim. Yalnızca beş santim kazarak tenekeyi topraktan çıkardım. Karşımda tenekeye dikilmiş minik ve yemyeşil bir filiz duruyordu. Daha önce bulduklarım hiç benzemiyordu. Ardından teneke kutuyu incelemeye başladım. Üzerinde silik bir yazıyla “salça” yazıyordu. Bu bir salça konservesiydi. Bitkiyi devirmemeye çalışarak kutunun altında yazanları okudum: “Üretim Tarihi: 6 Nisan 1926” Bu nasıl olabilirdi? Biz şu an 2016 yılındaydık. Bu minik bitki bu kadar dayanıklı ve ömürlüydü demek. Bitkiyi burnuma yaklaştırdım. Ne kadar da güçlüydü. Bir nefeste tüm vücudum oksijenle dolmuştu sanki. Bunu hemen laboratuvara götürmeliydim. Hızla koştum. Kulübedeki adama minik bitkiyi göstererek sordum: “Beni bitkimle birlikte içeri alabilir misiniz? Her şey değişebilir. Uzmanlarla konuşmalıyım!” “Maalesef. Uzmanlar kimseyi içeri almıyorlar. Eski bitkilerin solmasını engellemek için oksijen gerekli. Ne kadar çok insan olursa o kadar oksijen tüketilir. Ayrıca o elindeki ufak bitki ne kadar oksijen üretebilir ki?” Kızgınlıkla adama baktım. “Üretebilir! Siz insanlar neden mucizelere inanmıyorsunuz!”

Umutsuzluk içindeydim. Koşarak eve döndüm. Aileme görünmeden odama girdim. Ufak bitkiyi masama koydum ve ona kendim için sakladığım sudan verdim. Bir anda daha da canlandı bitki, daha da yeşerdi yaprakları. Tüm odayı sarmıştı toprak kokusu. Bu bitki insanları kurtarabilir, Dünyayı yeşertebilirdi. Eğer bu filizin tomurcukları varsa ve ben o çekirdeklerin çıkmasını sağlayabilirsem, onları ekerek bitkiyi çoğaltabilirdim.

Sezen bu mektubu okuyarak yine kendinden geçmişti. Bunların doğumundan yetmiş yıl önce yaşanmış olması onu etkiliyordu. Mektubu konservenin altına yani bu eve taşındıklarında bulunduğu yere geri koydu. Konservede yemyeşil, tomurcuk dolu bir bitki vardı. Sezen penceresini açtı ve dünyaya baktı. Yemyeşildi her yer, capcanlıydı. Pencereden sarkarak görebildiği hastaneye baktı. Belki de hastane eskiden mektuptaki gibi Bitki Laboratuvarı'ydı, diye geçirdi aklından. Camını kapatıp minik bitkiye su verdi ve özenle yapraklarını düzeltilti. Mektubu yazan küçük kız, belki de başarmıştı...

İDİL ÜNSAL
6C